

CREACIÓ

A Sabadell encara s'hi fan coses: Ràdio Sabadell EAJ 20 94.6

Maite Soler

(capítol 9)

Il·lustració: Madaula

-Mare meva., mare meva, fixa-t'hi!...
Oh, sí, sí!

-Àvia?

-Au, Clara, vinga, va, que mai no
vens a dinar... I justament avui!

-Si vols marxo, eh!

-Ssst!

-Ja, callo, ja!... Oh, però si és... Àvia!
Que l'és?

-Sí, filla, sí! Quina il·lusió! El teu cosí
Sergi entrevistat per la Núria Brugués!
Que n'és, de gemada, aquella noia!
Ella i tots! N'estic molt contenta!

-De la Núria?...D'en Sergi?... O de qui?

-De tot plegat! D'una banda, mira, en
Sergi volia ser director de teatre i
acaba d'estrenar la seva primera obra,
Enfilats en el terrat, d'un seu amic, en
Lluc Passerell, que no ho has sentit?
Però si ho ha explicat tot a la ràdio
94.6! Clara, nena, que ja tornem a tenir
Ràdio Sabadell!

-Àvia, que ja no tens edat per excitar-
te d'aquesta manera.

-De primer quan en vaig sentir a par-
lar de que volien tornar a posar la
radio vaig dir, ca.... Amb la feinada
que van tenir l'última vegada que eme-
teren per EAJ20. Deia en Sánchez:
Radio Sabadell, E A, jota, veinte! Qui-
na veu! Quin goig de sentir-la. Tenien
la seu al Bar Catalunya, durant un
temps, on hi ha ara els magatzems

**FINQUES
CARNER**

Agent de la propietat Immobiliària

Sant Antoni Mª Claret, 18 • SABADELL
Tels. 93 725 47 66 - 93 725 49 76

1957

2001

**LA
LLAR
DEL
LLIBRE**

44 anys a Sabadell

Galeria

EXPOSICIONS
OBRA PERMANENT

PASSEIG DE LA PLAÇA MAJOR, 27
08201 Sabadell • Telf./fax 93 727 37 94

Zara. Allí vàrem celebrar la comunió de la teva mare i la tieta, que bufones que anaven aquell dia. Ja parlo de fa quaranta anys, quasi béres, llavors es varen traslladar al carrer Convent, no sé si varen canviar gaire coses, la "cuenta" es que ens vam quedar sense. Ara no sé que et deia.... Tinc un cap.... Calla, si, això, d'això et volia parlar... De l'èmoció que vaig sentir aquesta Festa Major de Sabadell quan amb la teva mare, acompanyant la Marta, ja ho saps que fa d'anxaneta?.

Doncs ens havíem de trobar amb la colla dels Saballuts a la Plaça de la Creu Alta, els geganters, l'Esbart Dansaire, la Banda Municipal.... Un munt de gent, preparats tots per fer rua de Festa Major, i allí era ella, la més bonica, la més bella, la berlina de la Radio Sabadell, amb la capota enlaire plena de fils i micròfons i un parell de joves locutors empaitant la gent i fent preguntes a tort i a dret. Em vaig quedar bocabadada, palplantada....

-Àvia, no n'hi ha per tant.

-Sí, filla, si, i tant que espero que sigui "tant". És per això que, quan m'ha trucat per telèfon per dir-me que l'havien trucat de la ràdio per fer-li una entrevista aquell que abans estava a Diari de Sabadell, un tal Marc Sabaté.

-T'ha trucat el Marc Sabaté? I què volia? Em sembla que ell també escriu teatre. Potser volia també dirigir una obra i fer-te sortir de "prota", ha, ha ha ha....

-Clara, ha estat en Sergi qui m'ha trucat, ja sé que a tu ni et va ni et ve tot això de "ser artista", que ets una noia molt assenyada, molt "com cal"!... Però... has de tenir un respecte per aquells que, sense anar més lluny de la teva mare i la teva tieta, gaudien anant a cantar a les tardes del dissabte a la ràdio, o com ara el teu cosí fent teatre.

-La mare cantava? No ho sabia.

-I d'allò més bé, filla, i totes dues, ella i jo! Ara, el programa que més m'agrada de tots era Matinal. Va començar pels finals dels 50. S'explicaven històries, posaven música, destinada als malalts que necessitaven companyia... La gent enviava donatius i es llegien cartes d'agraïment. En Pepe Sánchez, quina veu! L'Anna Maria Pons i la Inés Altisen... Després hi havia un altre programa que també m'agradava molt, un que es deia *Socorro*, també de la nostra ràdio. Posaven música i feien riure. Feien concursos, *zarzuelas*, futbol... Donaven notícies i obres de teatre del *Calderón de Barcelona*, poesia i, com que aleshores no hi havia la "tele", la gent, tots, escoltaven la ràdio.

-A mi m'agrada molt escoltar música a la ràdio, i més si és música *canyera*.

-Sí, filla. És d'això que les ràdios locals tenen mals de caps per sobreviure, perquè el que més interessa avui en dia és la música forta i, a més, passa de tot!

-Jo no vull dir que no m'agradi escoltar programes bons. El que passa, àvia, és que jo no l'he sentida mai, la Ràdio Sabadell, abans d'ara.

-Tens raó, filla, tens raó. Tu eres massa petita per saber distingir una emissora de les altres. Ja fa bastants anys que la Ràdio Sabadell va acabar la seva primera etapa, que va ser del 1933 al 1995.

-Força temps, no, àvia?

-Oi tant, oi tant!

-I ara què et sembla?

-Bé, fantàstic! El meu net hi ha parlat i m'ha fet molta il·lusió!

-Àvia...

-Et sembla poc? Tenir una ràdio per nosaltres, els sabadellencs, on puguem dir-hi la nostra, on les notícies siguin primer les de casa? Que no tenim un diari i una televisió locals? Dons així que la ràdio també l'hem de tenir, què caram!

-Jolin, àvia que "sociata" que t'has tornat!

-Ja ho saps, Clara, que aquí a casa meva dic el que em sembla, i com ho sento! La ràdio, la "tele", que som una ciutat que s'ho mereix!

-Sí, àvia, sí, així es parla!

-Vaig a trucar en Sergi! El vull felicitar. Després anirem a comprar un vestit jaqueta a Cal Guillermo. Suposo que l'edifici, aquell tant maco que fa cantonada, encara no l'hauran ensorrat, com que avui en dia ho ensorren tot. M'haig de mudar per l'estrena de l'obra del meu net! Haig de fer goig per si em fan algun *retrato* i surto al Diari de Sabadell, quina il·lusió que em faria, de sortir-hi!

-No hi has sortit mai, àvia? Ni a la "tele" ni a la ràdio?

-Ai, filleta... I si hi sortís què diria?

RADIO
GRAU
DIGITAL • MÚSICA • VIDEO
ELECTRODOMÈSTICS • INFORMÀTICA

eurojet
VIATGES

Passeig Manresa, 26 • SABADELL
Tel. 937 272 070 • Fax 937 273 113
TERRASSA • BARCELONA
HOSPITALET • TARRAGONA

Ben-Net
CENTRE DE NETEGES, S.A.

TEL. 93 723 72 00 - FAX 93 723 65 47
SABADELL

l'escala pel passadís horitzontal, i innovadorament clàssic. I la il·luminació tènue, obra d'Albert Faura, torna a confegir un espai entre intimista i alhora fred quan cal; treball sobri i impactant.

Ben cert que Carme Elias era l'esquer de l'obra, com a encàrrec directe de Domènec Reixach, però la veritat és que, després de tant de temps, tornar a veure Elias sobre l'escenari no només és un plaer sinó també i dolç per als bons amants del teatre, configurant una Lluïsa de Moran amb tots els matisos de la mare sobre-protectora i la candidesa de l'amant que es deixa seduir pel jove aventurer i vital. La seva contenció resulta portentosa per no caure en la carrincloneria pròpia de la seva moralitat. Duran deia que l'obra havia de servir per veure com, cent anys més tard, les coses, en relació al paper de la dona, havien canviat força, i no pas per posarnos tot plegats a plorar. Els seus dubtes són, però, universals, l'opció pel fill deficient discapacitat que en diríem ara, o per l'amant rendit i alhora inabastable. En aquest sentit aconseguix de seduir, però també, en un moviment propi de la llançadora, d'apropar-nos i alhora d'allunyar-nos pels seus dubtes, les seves mentides pietoses, i finalment ens commou, amb uns segons finals plens de cruïsa, de lirisme, de força i de lucidesa davant la impossibilitat palesa de ser feliç.

I si brillant és l'actuació d'Elias, que encara sortia al final, que va comptar amb un col·loqui multitudinari, profundament commoguda, sorprenentment aconseguida és també l'actuació de Marc Rodríguez, en el paper de fill discapacitat -Víctor Moran- que intenta controlar la mare alhora que tirar endavant el negoci familiar. Encertat en el procés que va de l'amistat més sincera i admirada vers el seu coetani -l'Abel- fins a la bogeria per la intuïció que està perdent l'amor de la mare de la mà del novíngut intel·ligent i seductor, amb el qual res no pot fer ni per comparar-s'hi ni per aturar l'atracció creixent que exerceix sobre la mare. La seva relació edípica està ben traçada i no només això sinó que el recurs emprat per evidenciar la seva tímidesa i

dificultat de comunicació amb el món, mitjançant la dificultat d'encetar les frases (no amb el prototípic recurs del *tartamudeig*), és d'un efectisme directe i esfereïdor. Resulta el major dels descobriments darrers de la nova fornada de l'Institut del Teatre, malgrat que ja té a les seves esquenes unes quantes produccions.

La figura de l'estranger, de l'intel·lectual amb pretensions seductores, parteix de la base d'un problema previ, resulta molt poc dibuixat per Puig i Ferrer, probablement perquè parteix d'una gran quantitat de sobreentesos pel fet d'estar inspirat en la seva pròpia persona. Cal que ens creiem que té coses interessants a dir, tot el món que sedueix Lluïsa ho és per omissió, malgrat que en l'obra primerenca els exemples del seu esperit vital i profund van més enllà de l'escena de la seva presentació en escena. El treball de Xisco Segura, per tant, es mou entre aquesta indefinició i la necessitat de construcció d'una identitat, i la veritat és que ho fa amb ofici, fins amb moments brillants perquè ha d'eludir cert to patètic o romàntic que hauria fet inversemblant personatge i situació.

I, per últim, resulten eleccions encertadíssimes les dels personatges construïts per Lurdes Barba -Anneta- una predilecta ja de Duran, de Pepo Blasco -Teó- i, especialment de Montse Esteve en el paper de Berta, la serventa que es deleix per l'amor d'Abel però que tant és conscient de la seva impossibilitat com de les conseqüències que la relació amb la seva mestressa duran a la casa on treballa. Plena de matisos i contrastos construeix un personatge excepcional; com també ho fa Santi Ibáñez en el paper de Llarg de Camins, un esperit lliure amb l'estil Valle-Inclán que ofereix la dosi indispensable de sanejament ètic al reclos món de casa els Moran. Un bombonet de personatge que Ibáñez no desaprofita per llui-se amb tot el mereixement.

